

El Congrés d'Idaho dóna suport a la lliure autodeterminació d'Euskadi

Una comissió de la Cambra de Representants de l'Estat nord-americà d'Idaho va aprovar dimarts per unanimitat una moció que dóna suport al dret dels bascos a l'autodeterminació i advoca per trobar un final dialogat a la violència a Euskadi. La resolució, que serà votada al ple de la Cambra, va ser promoguda pel representant demòcrata David Bieter i el secretari d'Estat d'Idaho, el republicà Pete Cenarrusa, tots dos d'origen basc.

La iniciativa parlamentària inclou la proposta d'enviar cartes al rei Joan Carles i als caps del govern espanyol i francès per explicar-los que els ciutadans d'Idaho s'oposen "a la violència a la pàtria basca" i que estan a favor del dret d'autodeterminació d'Euskadi.

L'Estat d'Idaho compta amb una influent comunitat basca, integrada pels descendents d'emigrants que van abandonar Euskadi a principis del segle XX per provar fortuna a l'Oest nordamericà fent de ramaders. El mateix Cenarrusa parla euskera i l'any passat va rebre el premi Bascos al Món que concedeix la Fundació Sabino Arana.

La moció aprovada a Idaho advoca per un procés de pau que compti amb la participació dels governs espanyol i francès, l'Executiu basc "i altres grups que busquen la pau". El portaveu de Batasuna, Arnaldo Otegi, va considerar que aquesta iniciativa "històrica" reconeix "que el dret a l'autodeterminació és l'única via" per aconseguir la pau.

L'Estat nordamericà d'Idaho, en favor del dret d'autodeterminació d'Euskal Herria.

La Cambra de Representants d'Idaho, un estat nordamericà amb una important presència basca, s'ha declarat favorable a l'autodeterminació d'Euskal Herria. Una proposta parlamentària, presentada pel congressista demòcrata d'origen basc, Dave Bieter, defensa el dret d'autodeterminació del poble basc i insta a obrir un procés de pau per a superar el conflicte. El document ha estat aprovat unànimement per una Comissió del Parlament d'Idaho i ara es discutirà al ple de la Cambra.

Idaho concentra des de fa més d'un segle una important comunitat d'origen basc, que sempre ha tingut un pes important en la política local. Heus ací alguns dels enllaços més destacats dels bascos d'Idaho:

+ Boise, és una de les ciutats d'Idaho on es concentra més població d'origen basc.

+ Museu Basc i centre cultural de Boise.

+ Centre Basc, també de Boise.

+ Federació de bascos nordamericans.

+ Buber.net, portal de recursos bascos, fet per un basc nordamericà.

--- > La pregunta seria si la nostra imatge exterior, en part produïda pels dirigents tant patètics que tenim per aquí, permetria que els Catalans que tenim a l'estranger podrien motivar a que es produïssin aquesta mena de declaracions.

> Salut,

> JM

Jo diria que hi ha dos punts a tenir en compte:

Un de **caracteriològic**: Tenim dirigents patètics perquè tenim ciutadania patètica, de la mateixa manera q els bascs tenen dirigents millors perquè tenen una ciutadania disposta a patir i a resistir. Sense dolor i "profetes" crítics que avisen dels perills no hi ha fermesa ni resistència nacional. El catalam refusa el cristianisme perquè és una fe d' agafar cadascú la seva creu (veges tu: de tota manera els dolors vénen, no acceptar-los és sols un tret d' immaduresa humana) i per tant, crea una caracteriologia patètica i uns dirigents patètics. Els bascs no s' han pas descristianitzat gaire, s' enfortiren nacionalment fins i tot sota el franquisme (mentre el catalanisme s' afeblia sobretot durant la "democràcia") i ara tenen bones oportunitats mentre nosaltres quasi no en tenim cap: cadascú cull el que ha sembrat, i no acceptar-ho és pensament feble victimista de ploramiques.

I un altre punt de **geoestratègic**: L' emigració catalana als Estats Units ha estat més dispersa i més escassa que la basca. Certament moltes ciutats californianes com San Francisco foren fundades el s. XVIII per franciscans mallorquins -que tenien prohibit parlar català per les autoritats eclesiàstiques espanyoles, sota pena de pa i aigua. A Florida (nom català) hi havia una petita àrea repoblada per menorquins, on es parlà català fins abans de la Segona Guerra Mundial. I hi ha alguns casals catalans i prou Universitats (més de 50 segur) nordamericanes on s' ensenya català. I després està la feina del Consell Nacional Català davant les Nacions Unides el 1945 a San Francisco, que no va tenir malauradament gaire continuïtat (preferiren raure per França més que pels Estats Units).

De nou, per la tradicional manca de fermesa i de treball de formiga que no fem els catalans, hi tenim evidentment menys oportunitats que no pas els bascs, malgrat que de catalans n' hi ha unes 4 vegades més que de bascs.

Mentre no canviem profundament i replantegem molt més sincerament el que fem en la vida i en la Història, el futur dels catalans es trobarà sempre sota la fumera tòxica espanyola. Cadascú tria la seva llibertat, però cal saber que això implica unes conseqüències inel· ludibles i una responsabilitat. I qui no ho sap és que té edat mental infantil.

Cordialment,
Ricard.

FER-NOS PERDONAR D' HAVER NASCUT CATALANS A BASE DE SER SUPER-O.N.G.S (COMPLEXE D' INFERIORITAT INCONSCIENT).

Si en comptes de dedicar-nos a tants temes sense relació amb la nostra sobirania, temes folklòrics sovint o en mala consciència per fer-nos perdonar el fet de ser catalan(iste)s, com sol ser tot el pensament políticament correcte i les ONGs (com dient, som catalans però bons nois, mireu si ens portem de requetebé), pensàssim realment de manera autocentrada, enfocaríem el tema dels EUA més com a catalans i menys com a ONGs, propalestinians, proTercerMón, etc.

No podem servir dues fites a la vegada perquè en moltes coses són incompatibles en la realpolitik: o fem sobiranisme valencià o fem tercermundisme-internacionalista-solidari.

La meua pròpia opció ha estat fer sobiranisme en la realpolitik i deixar la solidaritat més a títol individual, no traduït en realpolitik ni partidisme (això és el q fa la gent corrent molt majoritàriament en qualsevol poble sobirà). Però no, a ca nostra ho confonem i ho mesclm tot i el resultat són mentalitats polítiques inviables: "collages" d' ideologies utopistes amb flaires de patxuli que no enen més enllà del 5-10% de la població catalana (els qui voten IU i més o menys ERC).

Més valdria que la gent antiglobalització o antiimperialista (postura molt defensable, però q es mescla caòticament amb el nacionalisme en l' encallat "anti" i "contra" progre) fos simplement antiglobalització i antiimperialista i de solidaritat amb el Sahara i Cuba, i no fes directament cap política pretesament i dita "nacionalista/independentista" (simplement per una raó: perquè no l'és pas).

El cas d' Idahó és l' admirable resultat de la tradicional fermesa basca de pedra picada amb el sentit pràctic i el bon sentit polític anglosaxó: caràcter i metodologia, en tots dos casos d' indubtable i fortíssim rerefons cristià. Així és com es fan bé les coses, la política com a ciència exacta, lògica elemental i pensament fort i realista -i ho he dit moltes vegades, en parlar dels EUA i d' altres temes.

I la resta, literatura i folklore amateurs, fer l' indi amb pretensions de fer...pòtica (!)...de diumenge.

Però nosaltres ni tan sols hem començat a cavar els fonaments per bastir nostra casa, els nostres estan molt entretinguts discutint sobre la decoració, i els estils més lluïts i de moda.

Com sempre, precios.

Atentament,

Ricard.

Voldria fer unes puntualitzacions sobre **política internacional i ètica**.

Qüestions morals i ètiques de la macropolítica: amb prou feines la macropolítica té gaires consideracions morals i ètiques.

El problema que veig entre el catalanisme és que enfoquem els temes de política internacional des de l' abstracte i la moralitat, fent un paper de pseudomaretesadecalcutta que no s' hi adiu perquè no és el lloc apropiat per practicar-lo com a independentistes catalans.

Crec que les llistes nacionalistes haurien de ser, més aïna per a debatre idees de política real per al nacionalisme real, aleshores trobo que ens deixem la qüestió principal per al nostre nacionalisme: quina és la postura que diplomàticament i geopolíticament hem d' adoptar els nacionalistes davant aquesta crisi, davant els EUA, davant la situació internacional, etc., els grans trets i línees d' actuació, etc. I justament això és el que trobo a faltar en grau quasi absolut en la majoria de llistes nacionalistes nostres (quasi totes d' esquerres totalment o majoritàriament). Si som nacionalistes se suposa que hauríem de tenir un diguem-ne "sentit d' Estat", sempre tan lleig com inevitable per sobreviure nacionalment.

CiU té unes idees clares i definides, crec jo, sobre una postura realista per als interessos nacionals catalans a nivell internacional, a la seva manera. Em fa l' efecte. Però els esquerrans independentistes s' estimen de fer un debat més d' histògrafs i d' ONGs que no pas de nacionalisme català enfocant el tema internacional.

A mi em pareix una conseqüència més de la colonització, del sentiment de culpa en fals, de la manca de voluntat de crítica desacomplexada (fora de les estretes vies del pensament políticament correcte, que és un nivell de no-estadisme i de no-sentit d' Estat)...a què ens veiem sotmesos com a herència del passat, d' un rerafons d' internacionalisme esquerrà que ens plantejava sempre anar a salvar tots els oprimits del món mentre que ni tan sols ens plantejavem salvar-nos nosaltres mateixos.

Que estem millor que al Kurdistan? (És clar, aquí no ens llancem napalm: ja tenen les TVs). Però també estem més a prop de la nostra pròpia qüestió nacional que de la dels kurds o de la dels polinesis (Catalans!: Catalunya!", Francesc Macià). I som nosaltres els únics responsables de nosaltres mateixos.

Hi ha manis proPalestina a Barcelona, però jo no he sabut mai de cap mani proCatalunya a Palestina o en qualsevol altre dels molts pobles amb què ens hem solidaritzat tan a sovint. Les solidaritats, en algun nivell, havien de ser mútues, i no permetre que ens colonitzin en aquest nivell des del Tercer Mon, per més justa que sembli la causa (per jo no dic que no tingui bona part de raó).

En resum: ser responsables de nosaltres mateixos, madurar i pensar en català per als catalans i catalanament.

Autocentrar-nos (estem encara prou descentrats, em pareix a mi). Desacomplexar-nos i llevar-nos els corsés esquerranistes. Saber mamprendre, amb coratge, el camí real que duu a una sobirania real (no pas de manifestos, sopars, manis festives i resta de folklore nostrat, equivalent als bous, processons, falleres majors, etc. d' ells).

I no és que jo sia especialment proianqui com de vegades algú pot suposar (una altra cosa és que moltes coses dels anglosaxons em pareguin el camí ineludible per modernitzar-nos i eixir del forat "mediterrani" de submissió i colonització espanyola, tal com aprendre l' alfabet o la pólvora, posem per cas). Simplement sóc procatalà.

Els catalans no tenim obligació de ser l' ONG de totes les causes perdudes del món.

Normalment fem això perquè ens donem llàstima a nosaltres mateixos però no tenim ous de mirar a la cara l' abisme de la nostra desaparició com a nació ni de defensar-nos-en. Aleshores, simbòlicament, projectem el nostre desig de justícia sempre frustrat -però sense coratge per plantejar-lo en termes de la NOSTRA realitat- sobre conflictes de tercers en l' acostumat nivell simbolicofetixista.

Amb tal reculada covarda (neguem l' evidència que ens fa por per el· ludir un conflicte que creiem insoluble), encara la caguem més, perquè analitzem els temes internacionals no amb un mínim sentit diplomàtic català sinó com si fóssim la major ONG mundial (pura megalomania en l' exterior en contrapartida de la micromania-acomplexament en l' interior, on rau el conflicte real que ens estossina).

En el fons és tot un problema de covardia. De manca de collons, que diuen els espanyols -amb molt de realisme, per cert que sí. D' aïprové tant pensament políticament correcte, més ert que un fus.

SOBRE ANTIAMERICANISME IRREFLEXIU, SENTIT D' ESTAT, DIPLOMÀCIA I COM FER POSSIBLE LA NOSTRA SOBIRANIA (PEL NOSTRE DRET A LA VIDA).

> Els Estats Units tenen moltes coses positives, però hauràs de reconèixer que en d' altres la pifien.

No tinc cap interès especial a emocionar-me amb els EUA. Simplement em fot -per Catalunya- l' antiamericanisme tan irracional i sàvida q de vegades veig per ca nostra.

> tenen una seguretat social de pena, continuen emprant la pena de mort, la seva educació escolar sobretot el que hi ha fora de les seves fronteres és ben escassa, etc., etc.

Sí, és cert. El tema de la pena de mort és terrible realment, sobretot perquè a tot el món un de cada quatre presoners és innocent: són gent pobra i sense recursos que estan menjant-se el marró de tercers, sovint afers de corrupció o ineficàcia policial. En Clinton intentà solucionar el tema de la seguretat social. Quant a la ignorància dellà fronteres ací també n' hi ha prou. Però ja s' ho faran ells, a nosaltres ni ens va ni ens ve *com a catalans*. El que ens va i ens ve -respecte als EUA-, i no hi caiem, són els temes de política internacional. I el nostre antiamericanisme malaltís és pur cianur en la copa de la nostra independència.

Amb això no vull dir que hem de passar olímpicament del dolor al món, personalment jo col· labor amb un munt de causes arreu del món, però no deix que aquestes causes m' enterbolesquin un independentisme realista per a la meva Catalunya.

> Al costat d' això cal veure també les moltes coses positives que sí tenen i valorar-ho en la seva justa mesura. Ni són uns angelets, ni el diable en persona.

És clar, com tothom. Però Barcelona és la gran capital europea de l' antiamericanisme més irracional i patètic, i això és el que em cou, aquesta immaduresa nacional i política nostra, car...

"Com més tardí Catalunya a ser Estat, a viure com a Estat, a recobrar les atribucions, les potestats, i la independència pròpies dels Estats, més difultats trobarà per a viure coma tal, menys aptitud hi tindrà, menys preparada hi estarà, més qualitats de les necessàries per a viure independent haurà perdut".

(Dr. Martí i Julià, Barcelona 1861-1917, psiquiatre i socialista, presidí la Unió Catalanista).

Unes consideracions:

1) Els albanesos de Kosova eren proUSA perquè aquests els ajudaven, de la mateixa manera que els croats i eslovens són filogermanistes (Alemanya i Àustria foren els primers a reconèixer les independències de Croàcia i Eslovènia, i no Cuba, la Xina o Corea del Nord). També supòs que si els USA ajudaren els kosovars fou per defensar els seus propis interessos nacionals (els americans). Tot això demostra que, en política internacional, no existeixen amics, sinó aliats: tothom dóna i demana coses a canvi, i aquesta màxima val per igual a tots els països del món, sien socialistes (Cuba, Xina, Corea del Nord) o capitalistes, sien cristians, musulmans, budistes o ateus. Sinó, per què Cuba no ajuda (encara que sia diplomàticament) els catalans?, i la Xina, per què vol el seu fabulós exèrcit?, doncs sols que per defensar-se ELLS.

Sóc un internacionalista desencisat, i això que tinc amics independentistes d'altres països (Bretanya, Andalusia, Euskalherria, Tamazgha, Occitània, Biafra, País Mon...). Crec que és una errada estratègica cremar els minsos recursos que tenim els independentistes (humans i econòmics) a realitzar campanyes a favor d'altres nacions. Deman: quantes campanyes i manifestacions a favor de la independència de Catalunya es fan al Marroc, a Egipte, al Kurdistan, a Cuba, als USA,...?, doncs jo t'ho dic: CAP NI UNA. Aleshores, per què m'haig de solidaritzar amb aquells que no volen la independència de Catalunya?, per què solidaritzar-nos amb els insolidaris?

Un poble que vol la llibertat, ha d' éser en certa manera endogàmic, mirar cap a si, i no perdre el temps en lluites forànies, que acaben cremant la militància. Mirem els països que ens poden ajudar, que són aquells tradicionalment antihispans i antifrancòfons (Anglaterra, Alemanya, Holanda, USA, etc.), i mirem d'oferir coses a canvi de suport logístic i diplomàtic. Un parell d'apunts per finalitzar:

1er Alemanya demanà perdó al poble català per segrestar i lliurar als espanyols el nostre president Lluís Companys; els àrabs que ajudaren Franco a conquerir Catalunya (la famosa Guàrdia Mora, que violà, torturà i assassinà tants catalans i catalanes a ganivet) no s'han dignat a demanar perdó.

2on Els irlandesos de l'Ulster, inclosos els republicans del Sinn Féin, donaren una càlida benvinguda al president Clinton, i no dubtaren a treure la bandera ianqui a les seves manifestacions patriòtiques. I no crec que en Gerry Adams, amic personal d'en Clinton, sigui un fatxa pudent, simplement té sentit d'Estat, i els catalans no en tenim... i així ens va.

No cal aplaudir les barbaritats que els marroquins puguin fer al Sàhara, però no tindria cap problema a demanar ajut al rei marroquí, i no parlar del tema saharauí. Quan en Castro veu al seu amic en Fraga o en Juan Carlos, parla de la independència de Catalunya o d'Euskadi?, és clar que no, en Castro aleshores pateix amnèsia i no toca aquests temes espinosos. Quan en Clinton parla amb en Blair, diu que en Gerry Adams és un xicot molt simpàtic?, no, parlen d'altres temes d'interés comú. I en Castro parlarà amb en Putin del tema txetxè?, a ben segur que no. Ací els únics babaus sense sentit de la macropolítica i la geoestratègia som els catalans. Quan Arnaldo Otegi envià el text del Pacte de Lizarra a en Clinton, via Gerry Adams, hi adjuntà una noteta demanant que no reprimissin les minories ètniques a Amèrica i que no bombardegessin l'Irak?, Otegi no és tan estúpid!.

Per cert, el propi Al Gore treballava en una agència on hi havia (supòs que encara hi és) una oficina d' interessos catalans. Si ens independitzem un dia, els EUA ja estaran preparats per tractar-nos.

Ah, i entre Wilson i Gore, a l'època Truman, hi va haver el Lobby Català per pressionar els EUA per tal que ajudessin a la lluita independentista (parlo de memòria però crec que ho portava el Doctor Trueta), però en no rebre gaire suport del govern català a l' exili (que preferia el ' suport' ~~franc~~ nordamericà i bàsicament es barallaven entre ells) la cosa va anar morint.

2) O fem independentisme amb fetge, o millor no fem res. Els "progres" espanyols no fan altra cosa que agafar els típics arguments franquistes per tal d'atacar els catalans: "parla espanyol que estem a Espanya", "no parlis català, que és de mala educació", "Catalunya és beneficiada econòmicament per Espanya", etc. I nosaltres, vinga, a llepar culs forasters. Em neg a treballar amb gent així, millor morir com a poble que continuar fent tants equilibris sintàctics-retòrics-argumentals, amb recargolament rococó; o agafem argumentacions contundents o no farem res. Com deia en Fichte: conformem-nos amb la pàtria del cel, si és que no volem encaparrar-nos per aquesta terrenal (no és citació textual). Tenim una Nació plena de cagats; qui vol pertànyer a una Nació així?.

Recordem l'article aquell de l'Avui on un escriptor criticava que el nacionalisme català anés de la mà de partits antieuropeus com el BNG gallec, en comptes de cercar el suport dels més forts que s'oposen al jacobinisme però que són europeistes, com Alemanya?, doncs mira ara el que està passant amb els fons estructurals, i les baralles entre Madrid i Berlín... i els catalans on estem en aquesta batalla?, demostrem que som europeus de debò i donem suport a les teories alemanyes?, demostrem que els espanyols són uns pidolaires, i nosaltres no. La premsa internacional està d'ungles contra Espanya, els acusa de "xantatgistes", etc. Bona cosa per als catalans, això.

A poc a poc anirem veient que tots els "independentistes" d'arreu del món comprenen Catalunya, però no mouran mai un dit per ella. Ni tan sols els bascs que conec un xic. La nostra lluita l'hem de portar nosaltres ininterrompudament fins al final. La resta, és perdre el temps. Ja fa molts anys que ho sé, i el temps hi dóna la raó.

I sols fer una cosa conjunta amb uns altres, si coincidíssim d'enemic i també en sortíssim beneficiat. Per exemple podem anar amb Euskadi en una campanya contra França i Espanya, perquè coincideix els països opressors. Dos millor que un, en aquest cas. Ara anar a favor de Nicaragua sense cap compensació, no ens interessa. Els Nicaragüencs paren la mà del govern espanyol, també. No podem doncs, anar amb els altres. Ens hem d'emmirallar amb països millors que nosaltres, no pitjors. Dels no reconeguts sols Irlanda, Euskadi i Quebec i poc més. I després dels "normals", i no massa grans, i cultes: Dinamarca, Noruega, Suècia, Finlàndia, etc. I després si hi ha una cosa molt concreta i puntual d'acord. Si no, no hi podem perdre temps.

Heu vist mai cap país, que lluitàs per Catalunya?. Heu vist mai alguna solidaritat cap a la independència de Catalunya?. No. Doncs jo tampoc. Llavors, jo mentestant, tinc feina a alliberar Catalunya.

Quan la doctrina Wilson facilità la independència de Polònia, Txecoslovàquia, Hongria, països bàltics, Ucraïna, Irlanda i fins i tot del Kurdistan (finalment se n' hiefren arrere), els cofois membres del catalanisme (època Cambó-Mancomunitat) anaren a parlar-li...del projecte d' autonomia per a Catalunya. La resposta d' en Wilson fou d' gica: ni els volgué rebre, tot dient que ell no podia entrar en afers interns d' un altre Estat, que una cosa és voler la independència per un conflicte greu, i una altra demanar una autonomia dins un Estat (afer intern d' aquest Estat).

Com de costum, sempre tan deixats i panxacontents, els catalans hi vam perdre una bona ocasió i, quan ho reitentàrem a causa de l' opressió de la Dictadura de Primo de Rivera (sempre volem fer les coses en els pitjors moments, quan no hi ha més remei perquè estem amb l' aigua al coll, a causa de la nostra monumental ignorància sobre geoestratègia i diplomàcia), teníem ja damunt el nazifeixisme pertot i la bona conjuntura internacional ja havia passat.

Amb en Clinton hem fet igual: un moment de fortes convulsions nacionals, guerra freda acabada, i un president USA molt favorable a les petites nacions (Clinton fou nombre u de la seva promoció i especialista en política internacional i minories). Aquests bons anys el vermellam independentista sols s' ha dedicat a fer el sioux trencavidres com si encara estiguéssim amb Reagan: rucs, desastrats i irresponsables.

L' antiamericanisme, a més de ser erroni, no ens convé gens.

L' antiamericanisme visceral que tenen els progres catalans els fa ser miops i sords a la situació del món, i moure' s en una obtusa unidimensionalitat pròpia dels temps de la guerra freda.

Els nordamericans obraran segons els seus interessos nacionals, com és lògic i normal, i sembla que uns dels principals és l' anticomunisme. L' anticomunisme, en és una posició correctíssima, ja que el comunisme, juntament amb el nazisme, han estat els dos horrors més horribles del segle XX. Afortunadament, les democràcies han derrotat tots dos, la qual cosa és una gran sort.

Encara que l' objectiu era lloable, els mètodes nord-americans no sempre han estat correctes. Moltes vegades han estat criminals, tot s' ha de dir sobretot en temps de la guerra freda. I jo penso que els fins no justifiquen mai els mètodes. Emperò, encara que et costi de creure (tanta és la força de la propaganda d' esquerres), els crims comunistes i nazis han estat incomparablement més grossos. I algunes vegades, els mètodes i tot nordamericans van ser correctes: casos de Bòsnia, Irak i, especialment, Kosovë.

Els nordamericans sembla que no tenen problemes amb les nacions oprimides. Bona prova n'és llur intervenció a Bòsnia i al Kosovo: van ajudar les nacions oprimides, i no l' imperialisme serbi (comparable al castellà, però actualment més descaradament opressor i genocida). Però sí que tenen problemes amb el comunisme: de fet, als bascs i catalans no ens afavoreix en absolut destacar en l' escenari internacional per aquest absurd i irracional antiamericanisme esquerranós i nostàlgic del comunisme. No oblidem que ETA es declara marxista-leninista, i sempre diu que lluita per la "revolució basca". I que Barcelona és, potser, la ciutat més antiamericana d' Europa.

Al contrari que França. Aquest Estat és ferotgement contrari a la llibertat de les nacions oprimides (de fet en els Balcans mantenen actituds de tolerància i connivència amb els serbis), encara que no té problemes amb l' esquerranisme ni amb el comunisme. L' estranya sintonia de sempre entre jacobins i comunistes, però això ja és un altre tema. Amics esquerrans, ja podeu fer mans i mànigues, que de França no podeu esperar mai res que afavoresca Catalunya.

Si de debò volem la independència, siguem intel·ligents i vegem què li convé en realitat a Catalunya. Les ideologies progre-esquerranoses-marxistoides, ultra ésser socialment perilloses per als ciutadans en si mateixes (ja que, cas de triomfar, ens portarien a la ruïna econòmica i a la pèrdua de les llibertats), treballen en sentit exactament contrari a la futura independència de la nostra nació. Quan acabarem de comprendre que formem part del món occidental? El nostre àmbit supranacional no és pas Espanya: és Occident.

Les nacions intel·ligents tenen líders competents que es fan una diplomàcia realista. No és pas el cas ni dels palestinians ni dels kurds, ni de l' esquerra independentista catalana. Sque és el cas dels irlandesos, flamencs, jueus, croats, lituans, etc. La ruqueria, l' mateurisme infantiloide i l' encaparrament dogmàtic tenen un alt preu en una ciència exacta com és la política.